

заможни хора, оставили селото Червенъ и се преселили да живѣятъ въ Русе. Майка ѝ, макаръ и проста жена, често говорѣла на дъщеря си да се научи да се отсрамва предъ гоститѣ, както го изисква българския обичай, защото, не се знае, може да отиде снаха въ богата кжща, дето ще бжде принудена да излазя предъ голѣмци.

На 19 год. възраст Тонка се оженила за Тихо Обретенковъ, единъ отъ първитѣ търговци въ Русе. Съ него тя живѣла четиридесетъ години и родила седемъ деца: петъ момчета и две момичета. Понеже мжжътъ ѝ билъ отъ ония развитички хора, които се занимавали и съ обществени работи, било съ турци, било съ българи, а много отъ тѣхъ се вършели скришно, баба Тонка се приучила още отъ млади години да почита и уважава тайната, на която научила и децата си.

При юнацитѣ Въ 1862 година българскиятъ революционеръ Раковски почналъ да мисли за освобождението на отечеството си и да организира чети изъ Румъния и Сърбия, неговия планъ дошълъ до ушитѣ и на остарѣлата вече жена. Всички буйни глази по онова време въ Русе намирали свърталището си въ кжщата на баба Тонка. Нейнитѣ синове до единъ станали бунтовници. Въ 1868 година Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа събрали въ Румъния 124 юнаци, които били решени презъ юний да преминатъ въ България. Когато това известие стигнало до бабината Тонкина кжща, то двамата ѝ синове, заедно съ другаритѣ си, още сжщата нощъ се намѣрили на влашкия брѣгъ. Следъ два дена и сама баба Тонка отишла въ Гюргево, дето се намиралъ и Стеф. Караджата за да се види за последенъ пжтъ съ